

သိင်္ခာပုံ

အ ၄ ပညာ လုပ်ငန်း

သွပ်ကျသိုင်း

မမြဲရက်လည်းပန်သွားပါ

အဖြေ

ပန်မယ်လား

ပန်သွားပါ။

ခြွေမယ်လား

ခြွေသွားပါ။

မပန်ချင်လည်း

ခြွေခဲ့ပါ။

မခြွေရက်လည်း

ပန်သွားပါ။

ရယ်တော့ ရယ်စရာ အကောင်းသား ထွေ။

လူတစ်ကိုယ်လုံး ခွေညွတ်ညွတ်ဖြစ်လာအောင် ဆွေးလာတဲ့ ကြားက
ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် တွေးမိပြီး ပြုံးမိသေးတယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ ... ဒီဘက်ခေတ်မှာ သီချင်းလေးနဲ့ လွမ်းတတ်ရင်
အင်မတန် ခေတ်မီပြီး အလွမ်းအဆင့်အတန်း မြင့်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မြန်မာ့
သံ၊ ကမ္ဘာသံ တေးလေးတွေ တော်တော်များများ ရှိပါရဲ့ ။

တေးပလ္လင်က အဆွေးသခင်တွေကော၊ နှလုံးသားကို ဗဟိုပြုပြီး အ

လွမ်းသီချင်းပဲ ရေးပါတယ်ဆိုတဲ့ စလေအညာက နဘေဆရာတွေကော ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ တစ်ရက်ကို နှစ်ဆယ့်လေးခွေနှုန်းနဲ့ စီ(၆၀) အခွေ တွေ ပုံပြီး လွမ်းတာတောင် လွမ်းလို့ မကုန်နိုင်အောင် ရှိကြတယ်။

စတီရီယိုဘက်မှာ လည်း ကိုထီးကနေ အစပြုလိုက်ပြီး ခိုင်ထူး၊ တူး တူး၊ ထူးအိမ်သင်၊ ကိုင်ဇာ၊ လွမ်းမိုး၊ မင်းအောင် လွမ်းစမ်းပါ၊ ကြိုက်တာ ရွေး၊ အကုန် လူကြားကောင်းအောင် လွမ်းလို့ ရတယ်။ နောက်ဆုံး ကိုချစ် ကောင်းရဲ့ ချစ်ဖူးတယ်လေးနဲ့ တောင် မချီတိရီလေး ဆွေးနိုင်သေးတယ်

ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ငါက အဲလို မဟုတ်ဘူး ထွေးရယ်။

နှစ်ဆယ်ရာစုနဲ့ နောက်ဆုံးပိုင်း ၂၀၀၀ ခုနစ် ပြည့်ဖို့ ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တဲ့ အချိန်မှာ အသက်အစိတ် မပြည့်သေးတဲ့ ငါ ရွေးပြီး လွမ်းနေတဲ့ သီချင်းလည်း ကြည့်ဦး။ စတီရီယို နေနေသာသာ၊ ကက်ဆက်တောင် မပေါ်သေးတဲ့ တိတ်ရီကော်ဒါခေတ်ထက် ရှေးကျတဲ့ ဓာတ်ပြားခေတ်က တို့ အစ်ကိုကြီးတွေ ကန်သင်းရိုး ထိုင်၊ ခုနစ်သံချီနဲ့ လည်ချောင်းတင်း အောင်အော် ပြီး လွမ်းခဲ့တဲ့ တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ သီချင်းနဲ့ လွမ်းနေမိတယ်။

သီချင်းနာမည်က ဘာဆိုလဲ ... ‘နှမလက်လျှော့ နေလေတော့’ လို့ အောက်မေ့တယ်။

ငါ အခု အဲဒါနဲ့ လွမ်းနေတာ ထွေး။

မတတ်နိုင်ဘူး ထွေးရာ။ အရင်က ဒါမျိုးတွေ သိပ်မလုပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခု သေချာ ပြန်ပြီး နားထောင်ကြည့်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့ ဆင်သလိုလို ဖြစ်နေတာကိုး။

နင်လည်း ဒီသီချင်းကြိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်းလေ ... တစ်ခါတလေ အကြမ်းနားထောင် ဖူးရင်တောင်မှ ‘တိုက်ဂေါ’သီချင်းဝါးဘလောက်သောက်မြူးစစ်ဆိုပြီး နင် သေချာစွဲလမ်းမိမယ့် သီချင်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကြုံရင် နားထောင်ကြည့် ထွေး။ စာသားလေးတွေက ပီပြင်တယ် သိလား။

အထူးသဖြင့် ငါ့အတွက်လေ။

အကုန်လုံးတော့ ရွတ်ပြမနေတော့ပါဘူး။ မြတ်မျိုးမြင့်မှန်၊ ကြင်ပေတန်၍ ၊ ရွယ်ရန်ရည်ရင့်၊ ဆင့်တိုင်းသင့်သူရယ် ... ဘာညာ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်မျိုး ရွတ်ပြရင် နင်က သင်္ကြန်နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့က လမ်းထိပ်မှာ ရွတ်တဲ့ ပရိတ်မျိုး လာရွတ်နေတယ် အောက်မေ့ဦးမယ်။

လိုရင်းလောက်ပဲ ပြောပြမယ်။

‘ခုတော့ဖြင့် မနေသာ ... တစ်ပြည်တစ်ရွာသို့ ... သွေခွာလို့ ပြေးခဲ့ပြီကွယ်’ တဲ့ ။

‘မကြင်နာလို့ တော့ ဟုတ်ပါဘူး ... မယှဉ်သာလို့ ဆုတ်လာသူတစ်ဦး ...’တဲ့ ။

ယခုတစ်ဖန် ၁၀၊ မဆုံရသည် ရှိသော်

နောင်တမလွန် ... ၁၀ဆက်တိုင်း

ချစ်ရသူနဲ့ ... ချစ်တိုင်း ညားရပါစေကွယ်

ဂုဏ်တံတိုင်း ... ငွေတံတိုင်း

တံတိုင်းထပ်ခါ ခြား

ပိုင်းဖြတ်ကာ သွားနိုင်တဲ့ ကိုယ်

ဖြစ်ရပါလိုကြောင်း ဆုတောင်းမိတယ် ... တဲ့ ။

ငါတော့ ထိတယ် ထွေး။

အသေကို ခံစားရတာပဲ။

နောက်ဆုံးကွာ ... ဘယ်အထိ ငါနဲ့ လာတိုက်ဆိုင်နေသလဲသိလား။
အဲဒီသီချင်းရဲ့ အရှေ့ပိုင်း တစ်ပိုဒ်မှာ ပါတယ်။

‘သံကွန်ခြာ ခုနစ်ဆင့်မှာ မှ ၊ အသွင်တင့်သူ၊ လှခေါင်မှူးရယ်၊ မကြင်
ဝံ့သူ မင်းမောင်ရူးရှာ မယ်’.... တဲ့ ။

ဒီထက် တိုက်ဆိုင်တာတော့ မရှိတော့ဘူးလေ။

ငါလည်း ခုချိန်မှာ ရူးတော့မလို ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်။ ပြီးတော့ ငါ့နာမ
ည်ကလည်း မင်းမောင်။ နင်ခေါ်တဲ့ နာမည် ပြောတာပါ။ နာမည်အရည်
က ‘မင်းမောင်စိုး’ ဆိုတာ လူတိုင်း သိပါတယ်။

ငါ ... ဆိုတဲ့ မင်းမောင်လည်း ရူးတော့မယ်။

သီချင်းကလည်း မင်းမောင် ရူးတော့မယ် ... တဲ့ ။

ရယ်တော့ ရယ်ချင်တာ အမှန်ပဲ ထွေး။

ဒါပေမဲ့ မရယ်နိုင်ဘူးဟာ။

နင့်ကိုပဲ ငါ သတိရပြီး လွမ်းနေတဲ့ ကိစ္စ။ ဘယ်မှာ လာပြီး ရယ်နိုင်မ
လဲ။

အထူးသဖြင့် အခု ငါ ရောက်နေတဲ့ မင်းတပ်မြို့မှာ ခုနပြောတဲ့ သီချ
င်းလေးနားထောင်ပြီး ခေါ်နူးသုမ်လို့ ဒီအရပ်က တိုင်းရင်းသားတွေခေါ်
တဲ့ ဝိတိုရိယတောင်ထိပ်ကို တောင်ပြာတန်းတွေ ကြားမှာ လှမ်းမြင်လို
က်ရင် နင့်ကို ပို သတိရတယ်။

တောင်ဆိုတာ အမြင်နီးပေမယ့် ခရီးဝေးတယ်တဲ့ ...

နင်နဲ့ ငါလည်း တစ်ချိန်က အမြင်နီးခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ခရီးဝေးခဲ့ပြီ မ
ဟုတ်လား။

ချင်းတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ မြူတွေ ဆိုင်းနေတယ်။

ငါ့ရင်ထဲမှာ လည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေတယ် ... ထွေး။

★

(၁)

လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ပြီး ဟိုပြေးသည် ပြေး ဖြစ်နေသည့် မင်းမောင်ကို ကြည့်၍ ထွေးထွေးရင်ထဲ အလိုလို မောနေသည်။ ။

သည် ကောင့်ကို တစ်ခါမှ အေးအေးချမ်းချမ်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မတွေ့ရ။ ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် သူ့မှာ အလုပ်များ နေတာချည်း မြင်ရသည်။ ။

ထွေးထွေး တစ်ခါ မနိုင်တို့ နှင့် မင်းမောင်အိမ် သွားလည်စဉ်က သူ့အမေကြီးပြောလိုက်သည့် စကားကို ပြန်သတိရသည်။ ။

“မရှိဘူး သမီးတို့ ရေ ... ရပ်ကွက်ထဲက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ဆိုလားပဲ၊ အစည်းအဝေးခေါ်လို့ သွားနေတယ်၊ သူ့လောက် အလုပ်များ တာလည်း သူပဲ ရှိတယ်၊ အမေ ထင်တယ် ... ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်တောင် သူ့လောက် အလုပ်များ မယ် မဟုတ်ဘူး ”

ထွေးထွေး ပြန်တွေးရင် ပြုံးသည်။ ။

ခုလည်း ... ကြည့်။ ကျောင်းရှေ့မှာ ဝေလီဝေလင်းကြီး လူစုနေကတည်းက မင်းမောင် ချွေးတစို့စို့နှင့် ပြေးလွှားနေသည်။ ။ အချိန်က ဒီဇင်ဘာလကြီး။ သူများ တကာတွေ အနွေးထည် ကိုယ်စီ နှင့် ကျုံ့ကျုံ့လေးတွေ ရပ်ပြီး ချမ်းပြနေချိန်မှာ သူက တိုက်ပုံအင်္ကျီပင် မကပ်နိုင်၊ ပခုံးပေါ်မှာသာ မသပ်မရပ် လွှားတင်ထားသည်။ ။

ပြီးတော့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ကျောင်းထဲ ဝင်သွားလိုက်၊ ရုံးခန်းပေး တက်သွားလိုက်၊ ဘာတွေ ပြောမှန်းမသိ ပြောလိုက်၊ ရုံးခန်းပေးက ပြန်ဆင်းလာလိုက်၊ ကျောင်းဝင်းပြင် ပြန်ထွက်လာ လိုက်၊ ဘတ်စ်ကားကြီးတွေ ရပ်ထားသည့်နေရာ ပြေးလိုက်နှင့် ကိစ္စများ ပြီးရင်း ထပ်များ နေ၏။

ဒါတောင် ထွေးထွေးက ကျောင်းကိုရောက်တာ နည်းနည်းနောက်ကျနေ၍ သည် လောက်သာ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထွေးထွေးထက် စောရောက်နေသော သန်းသန်းနွဲ့ ပြောပုံအရ စောစောက သည် ထက် ပိုများ များ သည် ဟု ဆိုသည်။ ။

စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးပေါ်တွင် စုတ်တံတစ်ချောင်း ကိုင်၍ ရေးလိုက် ခြစ်လိုက် လုပ်နေတာ တစ်မျိုး၊ ကျောင်းအပေါ်ထပ် ဝရန်တာတွင် တီးလိုက်၊ မှုတ်လိုက်၊ ဆိုလိုက်၊ ကလိုက် လုပ်နေကြသည့် ဟိုကျရင် ဖျော်ဖြေမည့်အဖွဲ့ထံ ပြေး၍ လည်း ညွှန်ကြားပေးရတာက တစ်ဖုံ၊ အစုံ လုပ်၍ အလုပ်တွေ စုံနေသည် ဟု သိရသည်။ ။

“ဟင်း”

သူ့အစား ရင်မောမောနှင့် ထွေးထွေး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ့လောက် ဘယ်သူမှ အလုပ်များ စွာကို ဆောင်ရွက်တတ်မှာ မဟုတ်။ ထို့အတွက် သူ့အရွယ်နှင့်လည်း ဘယ်သူမှ သည် လောက်တော်နေမှာ မဟုတ်။

*

“ဟာ ... ထွေးထွေး နင်တို့ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ချမ်းကော အရမ်းချမ်းနေပြီလား”

အဲဒါလေးတွေကျတော့ ချစ်စရာ ကောင်းပြန်ရောဟု ထွေးထွေး
တွေးမိသည်။ ။

သည် လောက်အလုပ်များ ပြီး ပြေးလွှားနေသည့်ကြားက သူနှင့် ပတ်
သက်လာလျှင် မင်းမောင် ဘယ်တော့မှ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မဖြစ်။

ကျောင်းဝင်းအပြင် မြေနီလမ်းတွင် ရပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားများ
ဆီမှ ပြန်ပြေးလာရင်း ကျောင်းရှေ့အုတ်ခုံမှာ ဆွယ်တာအဝါလေး ဝတ်
၍ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသော ထွေးထွေးကို မြင်ဖြစ် အောင် မြင်သွားသ
ည်။ ။

ပြီးတော့ အနားရောက်အောင် လျှောက်ဖြစ်အောင် လျှောက်လာ၍
ပြုံးနေကျ သူ့အားရပါးရ အပြုံးကို ပြုံးဖြစ်အောင်ပြုံး၍ ဂရုတစိုက် စ
ကားလေးတစ်ခုတော့ မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။ ။

“အင်း”

မင်းမောင်အမေး နှစ်ခုစလုံးကို ထွေးထွေးက အင်းတစ်လုံးတည်းနှင့်
တစ်ပေါင်းတည်း အဖြေပေးလိုက်သည်။ ။

“ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ထွေးထွေး၊ နင်တို့ အဆင်ပြေရဲ့ လား”

ထွေးထွေးက ပြုံးပြပြီးပဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ။ သည် လောက် အ
လုပ်များ နေသည့်ကြားက ထွေးထွေးက ငါ ဘာလိုချင်တယ်ဟာ၊ ဘာလုပ်
ပေးပါဦးဟု တစ်ခုခု ရှာကြံပြောလျှင်လည်း သည် ပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်ဖြစ်
အောင် လုပ်ပေးဦးမှာ သေချာသည်။ ။

သို့သော် ကိုယ့်မှာ ဘာမှ လည်း မလိုအပ်သလို သူ့ကိုလည်း ဘာမှ
စာရင်း ထပ်မရငင်စေချင်တော့။

“အဲဒီလိုဆို ငါ ရုံးခန်းဘက် ခဏ ပြေးလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ပြီးတော့မှ

ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ထွေးထွေး ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

မင်းမောင် ပြန်လှည့်၍ ပြန်ပြေးပြန်၏။

မင်းမောင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သည် တွင် ထွေးထွေးဘေးတွင် ထိုင်နေသော သန်းသန်းနွဲ့က ခစ်ခနဲ ထရယ်သည်။ ။

“ဘာရယ်တာလဲ သန်းသန်းနွဲ့”

သည် လိုရယ်လိုက်ကတည်းက တစ်ခုခု စတော့နောက်တော့မည်ဟု ထွေးထွေး သိလိုက် သည်။ ။ သို့အတွက် အဟုန်အတားလေး ဖြစ်သွားအောင် ထွေးထွေးက အသံမာမာနှင့် မေးသည်။ ။

သန်းသန်းနွဲ့ကတော့ လေသံမာရုံမကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်။

“ဪ ... ဟိုက စေတနာနဲ့ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မေးတာကို နင်က ခေါင်းခါပြလိုက်လို့ ပါ။ သူက စေတနာနဲ့ မေးတာ ထွေးထွေးရဲ့ ”

“ဘာ စေတနာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... နင် သေချာ စဉ်းစားကြည့်၊ သူ မေးတာက နင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ပြီးတော့ ချမ်းကော အရမ်းချမ်းနေလားတဲ့ ”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အေးလေ ... နင် ရောက်နေတာ ကြာတော့ နင်ပျင်းနေမယ်၊ ပြီးတော့ ချမ်းလည်း အရမ်း ချမ်းနေမယ်ဆို နင် ပျင်းလည်း မပျင်းရအောင်၊ ချမ်းလည်း မချမ်းရအောင် သူ လာပြီး ဖက်ပေးထား ရမလားလို့ မေးတာ ထွေးထွေးရဲ့ ၊ နင်က ခေါင်းခါလိုက်တော့ သူ့ခမျာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟာ ... ပေါက်ကရ၊ နင် သေမယ်နော် သန်းသန်းနွဲ့”

ထွေးထွေးမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သန်းသန်းနွဲ့ပခုံးကို ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ။

သန်းသန်းနွဲ့ကတော့ အားရပါးရ ရယ်သည်။ ။ သူ့ဟိုဘက်မှာ ထိုင်နေသော မနိုင်ကလည်း ရယ်၍ ...

“ဟုတ်သားပဲ ထွေးထွေးရယ်၊ သူ့ခမျာ ဒါကြောင့် ဒီလောက် အလုပ်များ နေတဲ့ ကြားက တကူးတက လာပြီး မေးရှာတာကိုး”

“ဟေ့နော် ... မနိုင် မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ၊ ဘေးကလူတွေ ကြားရင် အဟုတ် အောက်မေ့နေဦးမယ် ... ဟင်း”

သူငယ်ချင်းများကို ဟန့်ရင်း သည် အမေး၊ သည် အဖြေအတွက် အဆက်အစပ် သည် လို ဖြစ်သွားအောင် လုပ်သွားသော မင်းမောင်ကို စိတ်ထဲက ဒေါပွသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ကောင်စုတ် ... ပြောလိုက် ဆိုလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ အပေါက်အလမ်းက မတည့်ဘူး၊ လုပ်လိုက်ရင် ဒါမျိုးချည်းပဲ”

ထိုစဉ် မင်းမောင် ကျောင်းထဲက ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်လာတာ မြင်ရသည်။ ။ သူတို့ ကို ကျော်၍ ထွက်သွားပြီး ကျောင်းရှေ့ မြေနှီလမ်းလယ်မှာ ရပ်သည်။ ။

ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဝီစီတစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး ချီးခနဲ မှုတ်လိုက်သည်။ ။

ငြိမ်ပြီး စောင့်နေကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး လှုပ်လှုပ် ပျံ့ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

(၂)

ကျောင်းထဲ၊ ကျောင်းရှေ့၊ ကျောင်းအပြင်များ တွင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ချမ်းချမ်းကွေးကွေး ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူအုပ်စုများက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ထရပ်ကြသည်။ ။

ပြီးတော့ မင်းမောင် လက်ညှိုးညွှန်ပြသော ကျောင်းရှေ့ဘောလုံးကွင်း ကွက်လပ်ထဲသို့ အကုန် လာစုကြသည်။ ။

သန်းသန်းနွဲ့က ပြုံးရင်း ထွေးထွေးကို လက်တို့ ချ

“တို့ ကသာ ဒီကောင်ကို ပြောချင်တာပြောနေကြတာ ထွေးထွေးရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ဘုန်းကြီးတယ်၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား... ဒီကောင် ဝီစီတစ်ချက်မှုတ်ပြီး လက်ညှိုးညွှတ်လိုက်တာနဲ့ ဆရာတွေကော ကျောင်းသားတွေကော အဲဒီနေရာ အဲဒီနေရာ အကုန်စုရတာပဲ”

ထွေးထွေးက ပြုံးသည်။ ။

ခုတော့ သူတို့ အုပ်စုသည် ပင်လျှင် မင်းမောင် လက်ညှိုးညွှန်ရာ အောက်၌ တစ်သဝေမတိမ်း နာခံနေရပြီပဲ။ ။

ထိုစဉ် စောစောက မြေနီလမ်းထောင့်ချိုးမှာ ရပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားများကလည်း တစ်စီး ပြီးတစ်စီး ကျောင်းရှေ့ ရောက်လာသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် မင်းမောင်က ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအနားမှာ ရောက်နေပေပြီ။ ကျောင်းဝင်းထဲ အားလုံး စုဝေးရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော ကျော

င်းသားကျောင်းသူများကို လက်ဟန်ဖြင့် ခဏ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းလိုလိုလည်း သူ့ဘေးနားမှာ အမြဲရှိ၍ သူနှင့်အတူ တွဲလုပ်ဖော်များ ဖြစ်သော အောင်ကျော်တို့ အုပ်စုဘက် လှည့်၍ ကားတွေဘက် လက်ညှိုးထိုးပြီး တစ်ခုခု ခိုင်းသည်။ ။

အောင်ကျော်တို့ အုပ်စုက စာရွက်လိပ်များ ၊ ကော်ခွက်များကိုင်၍ ကျောင်းရှေ့က ဘတ်စ်ကားများ ဆီ ထွက်သွားကြ၏။

သည် တော့မှ ကိစ္စဝိစ္စ ပြီးသွားဟန်ဖြင့် မင်းမောင်က ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ဘက် ပြန်လှည့်သည်။ ။

ထို့နောက် သူ့ပုံစံအတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကားကားမြှောက်၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တဆတ်ဆတ် လှုပ်ပြီး ငြိမ်ရန် အချက်ပြသည်။ ။

ထွေးထွေးစိတ်ထဲက ‘ဟင် ... လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဘာတွေ လေပေါ့ဦးမလဲ မသိဘူး၊ သူ့ပဲ ကြောက်နေရတာပဲ’ ဟု တွေးရင်း ပြုံးလိုက်၏။

ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး အသံတိတ်သွားသည်။ ။ အတော်လေးငြိမ်မှ မင်းမောင်က သူ့အသံ ဩဩကျယ်ကျယ်ကြီးဖြင့် စကားစသည်။ ။

“ခဏလေး နားထောင်ပါ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ သွားရမယ့် လေ့လာရေး ခရီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းရှင်းပြချင်တာလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ရှင်းမပြခင် ပထမဆုံး ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးကနေ အမှာ စကား ပြောပါမယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ ဩဝါဒ အမှာ စကားကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြပါ”

စကားဆုံးသည် နှင့် ဆရာကြီးဘက်လှည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ ။ ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။ ။

မင်းမောင်က ကျောင်းသားကျောင်းသူများ နှင့် ရော၍ ဝင်ထိုင်လိုက်
၏။

ငါ့တပည့်တွေကို ဆရာကြီး မှာ ချင်တာကတော့ အခုသွားမယ့် လေ့
လာရေးခရီးဟာ ဝေးလည်း ဝေးတယ်၊ ပြီးတော့ စည်းကမ်းရှိရမယ့် နေ
ရာလည်း ဖြစ်တယ်”

ပြင်ရင်းဆင်ရင်းနှင့် အချိန်က ခြောက်နာရီလောက် ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်
၏။ စောစောကထက်စာ လျှင် လင်းတာတော့ အတော် လင်းနေပြီ။ ခုမှ
စကျလာဟန် ရှိသော နှင်းမှုန်ပါးပါးလေးများကလည်း မှုန်ဝါးဝါးရှိနေ
သည် ။

ဆရာကြီးအသံက ငြိမ်တိတ်နေသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများ
အားလုံးကို လွှမ်းခြုံထား၏။

“ဒါကြောင့် သွားတဲ့ လာတဲ့ အခါမှာ စည်းကမ်းရှိရှိ စနစ်တကျနဲ့
သွားဖို့ နဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ် တဲ့ လူတွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့ စကားကို
တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာ နားထောင်ကြဖို့ လိုတယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက်
မောင်မင်းမောင်စိုးတို့ ကျောင်းကောင်စီဝင်တွေကလည်း အစီအစဉ်တွေ
သေသေချာချာ လုပ်ထားကြပါတယ်၊ ခုဆို ဟိုမှာ ကားတွေ
ရောက်နေကြပြီ”

ဆရာကြီး ပြောရင်း ကားများ ဘက် တစ်ချက် လက်ညွှန်လိုက်သဖြင့်
ကျောင်းသား ကျောင်း သူတို့ ၏ ဦးခေါင်းများ အားလုံး ဟိုဘက်လှည့်
သွားကြသည် ။

ထွေးထွေးပါ ရောယောင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တန်းစီ၍ ရ
ပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားများ ဘေးတွင် စာရွက်များ လိုက်ကပ်နေကြ
သော အောင်ကျော်တို့ အုပ်စုကို မြင်ရသည် ။

တချို့ကားများ တွင် မင်းမောင်၏ လက်ရေးဖြင့် ကပ်ပြီးသားဖြစ်နေသော စာလုံးကြီးများကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

‘ဂျိုးဖြူ လေ့လာရေး ခရီး’

အ ထ က (၂) အင်းစိန်

*

“အဲဒါ မင်းမောင် ရေးထားတာတွေ မဟုတ်လား၊ မဆိုးဘူးနော် ထွေးထွေး၊ ဒီကောင်က ဒီဘက်ကလည်း ဖြစ်တာပဲ”

မနိုင်စကားကို ခေါင်းညိတ်တုံ့ပြန်ရင် စိတ်ထဲကနေ ထိုစကားကို ထောက်ခံမိသည် ။

တစ်တန်းတည်းသားတွေလည်း ဖြစ်၊ ကိုယ်ကလည်း နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်လို့ ရနေသော သူမို့ ရုတ်တရက် အထင်မကြီးဖြစ်သော်လည်း သည် လိုအစွမ်းအစလေးများ ပေါ်လာချိန်များမှာ တော့ ထွေးထွေး တကယ် အံ့ဩရသည် ။

လက်ရေးက ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၏ လက်ရေးမျိုးအတိုင်း ရှင်းလင်းပီသ၍ သေသပ်လှပသည် ။

ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ငေးကြည့်နေမိသဖြင့် ဆရာကြီး၏ အမှစကား ဆုံးသွားသည် ကို ပင် ထွေးထွေး မသိလိုက်။ မနိုင်က လက်တို့သဖြင့် ရှေ့ပြန်လှည့်ကြည့်ချိန်တွင် ကိုယ်တော်ချောက စကားပင် စပြောနေပြီ။

“သွားရမယ့် ခရီးစဉ်ကို ပထမဆုံး ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ ဦးဆုံးအရင်ဝင်မယ့် နေရာက မင်္ဂလာဒုံ လေတပ်၊ အဲဒီမှာ လေယာဉ်ပျံမောင်း

တဲ့ ၊ ပြင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို လေ့လာမယ်၊ ပြီးတော့ ဂျိုးဖြူ ကန်ကို သွားမယ် ၊ အဲဒီမှာ ကတော့ စက်ရုံတို့ ၊ လေတပ်တို့ လေ့လာနည်းမျိုးနဲ့ လေ့လာရ မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဓိက လေ့လာရမှာ က ရန်ကုန်မြို့ကို ရေပေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ စနစ်အကြောင်းပဲ”

ပြောတာတော့ စုံနေသည် ။ အစီအစဉ်တွေကော၊ အဖွဲ့လိုက်သတ်မှတ်ထားသည့် လူစာရင်းတွေကော အတော် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကို ရှင်းပြနေသည် ။

သို့သော် ထွေးထွေးက ဒါတွေအပေါ်မှာ အာရုံ သိပ်မရောက်တော့။ ပီပီပြားပြားနှင့် သေသေသပ်သပ် ဖြီးထားသော ဆံပင်၊ ရှင်းလင်းကြည်သန့်သော မျက်နှာ၊ ပွေးပွေးစင်စင်ဖြစ်အောင် လျှော်ဖွပ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသော ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးတို့ ပြုပြင်ဆင်ယင် ထားပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိသော မျက်နှာဟန်အမူအရာတို့ ဖြင့် အားလုံး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်စကားပြောနေသော မင်းမောင်၏ ကိုယ်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ဆရာ၊ ဆရာမများ နှင့်တကွ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်း လိုလိုကလေးစားချစ်ခင်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါလား။

သည် လို လေးစား ချစ်ခင်ကြအောင်လည်း မင်းမောင်ကိုယ်တိုင်က နေတတ်ထိုင်တတ် ဦးဆောင်မှုပေးတတ်သည် ။

သည် အရည်အချင်းတွေ ရအောင် သူ ဘယ်လို သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်ကြိုးစား ပျိုးထောင်ခဲ့ပါ လိမ့်။

ပြောရလျှင် ခင်ဇော်ဦးသည် အရည်အချင်းပိုင်းတွင် မင်းမောင်၏ ခြေဖျားကိုပင် မမီ။

ခင်ဇော်ဦးသာ မင်းမောင်လိုတော်လျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်း
လိုက်မလဲ။ တောင့်တချက် လေးတစ်ခု ထွေးထွေးရင်ထဲ ပေါ်လာသည်။ ။

သို့သော် ကြာကြာ စဉ်းစားတောင့်တချိန်တော့ မရလိုက်။

“ကဲ ... အဲဒါပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အခု ခရီးစထွက်မယ်၊ အားလုံး ကို
ယ်စီးရမယ့် ကားပေါ်ကို စနစ်တကျ တက်ပါ၊ ကားတွေမှာ နံပါတ်တွေ
ရေးထားတယ်”

မင်းမောင် စကားအဆုံးမှာ အဖွဲ့လိုက် လူစု၍ လူစစ်၊ ကားပေါ်တက်
ရန် ပြင်ကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ၏ လှုပ်ရှားမှုများကြောင့်
ထွေးထွေး အတွေ့များ ပြတ်တောက် သွားသည်။ ။

မနိုင်တို့ ၊ သန်းသန်းနွဲ့တို့ နှင့်အတူ ကားများ ဘက် လျှောက်လာခဲ့၏
။

အဖွဲ့လိုက် လူစစ်ပြီး ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကားများ ပေါ် တက်၍ ထွက်
လာကြသည့် အချိန်မှာ တော့ အားလုံး ပျော်ရွှင် တက်ကြွနေကြသည်။ ။

မင်းမောင်ကိုလည်း မမြင်ရတော့။

ကားပေါ်မှာ ယောက်ျားလေးသတ်သတ်၊ မိန်းကလေးသတ်သတ် စီး
ရသဖြင့် မင်းမောင် နောက်ဆုံးကားပေါ် ပြေးတက်သွားသည် ကိုသာ သ
တိထားမိသည်။ ။

မကြာခင် ကားတိုင်းဆီမှ သူတို့ ကြိုက်ရာ သူတို့ ရွေးဆိုလာကြသော
သံပြိုင်သီချင်းများ ကြားရသည်။ ။

ထွေးထွေးတို့ ကားမှာ ဆိုသောသီချင်းမှာ အားလုံး အလွယ်တကူ
ရပြီး အလွယ်တကူ ဆိုနိုင်သော ကျောင်းကောင်စီသီချင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

‘မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားမည် ...’ ဆိုသော စာသားက စတင်၍ သီဆိုရ၏။

*

(၃)

“အလကားပါ မိသက်ရာ၊ အဲဒီအလုပ်က ငကြောင်တွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပါ။ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ သိပ်ဟုတ်နေပြီ အောက်မေ့ပြီး အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေကြတာ၊ ပြီးတော့ ဘာမှ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူများ ခိုင်းတာ လုပ်နေရတဲ့ ကောင်တွေ”

“ထွန်းလှအောင်ပြောတာ မှန်တယ် မိသက်၊ ငါတို့ ကတော့ ဒါမျိုးကို တစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူး၊ ခုလည်း ကြည့်ပါလား ... ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်နေရသလဲ၊ တို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဟက်ပီးမ နေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တွေလို သူများ စားမယ့် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတွေ သယ်ရချရ ရွှေရပြောင်းရ လုပ်နေရတာ”

“ မဟုတ်ဘူး လေ ဝဏ္ဏရာ၊ ဆရာဆရာမတွေ မျက်နှာသာပေးအောင် ဒီလိုပဲ ဖားပေးကြတာ ပေါ့၊ အလကား ငဖါး ငအူတွေ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဘီလူးတိုင်းပြည်မှာ သံကွန်ခြာ ခုနစ်ထပ်ဖြင့် အုပ်ပြီး ပိတ်လှောင်ခံထားရသော သီတာမင်းသမီး၏ ဒုက္ခကို ခုမှ ထွေးထွေး ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ။

နေရထိုင်ရသည် မှာ တစ်စက်မှ ကျေနပ်စရာ မရှိ။ စိတ်ကောကိုယ်ကော ညစ်ညူးမွန်းကျပ် နေသည်။ ။

သံလှောင်အိမ်ထဲ တစ်ယောက်တည်း သွားနေလိုက်ရတာမှ နားအေး ပါးအေးနှင့် သက်သာဦး မည်။

ခုဟာက မမြင်ချင်သော မျက်နှာတွေလည်း မြင်နေရသည် ။ မကြား ချင်သော အသံတွေလည်း ကြားနေရသည် ။ နားလည်း ကလောလှပြီ။

အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတွေဖြစ်သလို တမင်သက်သက် သူ့ရှေ့ မှာ မင်းမောင်တို့ အုပ်စုကို ချိုးဖဲ့နှိမ်နေမှန်း သိသည် ။ စကားမရှိ စကား ရှာပြီး အတင်း ဝင်ရောတာလည်း ဖြစ်သည် ။

ကိုယ့်ဘက်က တစ်ခုခု ထပြောလိုက်လျှင်လည်း ရိုင်းသွားမည်စိုးသဖြင့် ကျိတ်မှိတ်ခံနေရ သည် ။ တတ်နိုင်ပါက သည် အုပ်စုကို ပက်ပက်စက်စက်ပြော၍ ခပ်ဝေးဝေး လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားပစ် လိုက်ချင်နေပြီ ဖြစ်၏။

အမှန်က သည် ကိစ္စတွင် တရားခံက မိသက်။

သည် ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို သက်သက်ပင် ကုလားဖန်ထိုး၍ တမင်ဖန် တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူကတော့ ဖန်တီးပေးမှာ ပေါ့။ သည် အုပ်စု ထဲက ဘယ်ကောင့်ကို သက်သက်က ကျနေလဲမှ မသိတာ။

သူ့အတိုင်းသာဆိုလျှင် ... ထွန်းလှအောင်တို့ အုပ်စုသည် ထွေးထွေး တို့ အနားသို့ သီသီပင် ကပ်၍ ရကြသည် မဟုတ်။

သူတို့ ဝဏ္ဏတို့ အုပ်စုက ကျောင်းမှာ ကတည်းက ထွေးထွေးတို့ နား သို့ အရပ်ကပ်ချင်နေခဲ့ သည် ။ သို့သော် ထွေးထွေးတို့ က အဖက်မလုပ်ဘဲ အနေမှန်မှန်ဖြင့် နေထားကြသဖြင့် ရှိန်ပြီး ကပ်ကို မကပ်ရဲခဲ့။

ခုမှ လေ့လာရေးထွက်တုန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေတုန်း မိသက်ကို ကပ်ပြီး သည် နား ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ပြောလို့ မရ။ နဂိုကတည်းက မိသက်နှင့် အချိတ်အဆက် လုပ်ထားကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

မှော်ဘီလေတပ်မှာ ဝင်လေ့လာတုန်းကလည်း ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် စ နှစ်တကျမို့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိ။

ခု ဂျိုးဖြူကန်ရောက်၍ ထမင်းမစားခင် ပြင်ဆင်နေဆဲကာလမို့ ခဏ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ပေးလိုက်သည့်အခိုက်မှာ သည် ကိစ္စပေါ်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မူလတုန်းက ထွေးထွေး၊ မနိုင်၊ သန်းသန်းနဲ့တို့ သုံးယောက်တည်း အရိပ်ရှိသော ကန်ပေါင် တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်နေကြသည်။ ။ ထိုစဉ် ... သက်သက်ပါ ရောက်လာသဖြင့် အတန်းသူငယ်ချင်း၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း၊ ပြီးတော့ ခင်လည်း ခင်နေသူမို့ လေးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေလိုက်၏။

အဲသည် ကနေ ဘယ်လို ဘယ်လို ထွန်းလှအောင်တို့ အုပ်စုက အနား ရောက်လာသည် မသိ။ ရုတ်တရက် သက်သက်က သူတို့ ကို လှမ်းခေါ် လိုက်မှ ထွေးထွေး သတိထားမိသည်။ ။

သို့သော် ... ထိုအချိန်ကျတော့ ထွန်းလှအောင်တို့ အုပ်စုက သူတို့ ဝိုင်းထဲ ရောက်သောကောနှင့် ဝင်ရောက်နေကြပြီ။ သုံးယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် လှမ်းကြည့် လိုက်ကြသည်။ ။

သည် ကတည်းက ပေါက်ကရစကားများ ၊ ဗလွတ်ရွတ်က စကားများ ၊ ကျက်သရေမရှိသော စကားနှင့် အသံများ ၊ မျက်နှာများ ကြားရမြင်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

“ငါတို့ အဖွဲ့ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ ဘယ်သူမှ လည်း မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေတယ်၊ ထွေးထွေးတို့ ၊ မနိုင်တို့ လည်း တို့ အုပ်စုနဲ့ ပေါင်းကြည့်၊ မပျော်ရ ရင် ပြောချင်တိုင်း ပြော”

ထွန်းလှအောင်ကတော့ ထွေးထွေးတို့ ငြိမ်နေသည် ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်သွားသည် မသိ။ တစ်ဘက်အုပ်စုကို နှိမ်ပြော ပြောပြီးသည် နှင့် ကိုယ့်အုပ်စုကိုယ် ချီးမွမ်းခန်း စတော့သည် ။

ဝဏ္ဏလည်း အတိုင် အဖောက် ညီသည် ။

“ပျော်တာကတော့ ပြောမနေနဲ့ တို့ အုပ်စုက သိပ်ဟားရတာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်း တို့ အုပ်စုကို အားလုံး လက်မြှောက်ထားတယ်၊ ဆရာဆရာမတွေဆိုရင်လည်း တို့ ဆိုရင် အကုန်လန့် တယ်၊ တို့ အုပ်စုက ညီတာကိုး၊ ကျောင်းပြေးတာကအစ တစ်ယောက်ပြေးရင် ဘယ်သူမှ မနေခဲ့ဘူး၊ အိမ်က လူကြီးတွေကိုလည်း သိပ်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ”

စကားထဲက ဇာတိပြ ဆိုသည့်အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ရည်သွေးရင်းကနေ သူတို့ ၏ အကျင့်တန်မူများ ပါ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည် ။

သည် စကားများ တွင် ဘာကို သဘောကျသည် မသိ။ မိသက်က တခစ်ခစ် ရယ်သည် ။ မနိုင်ကတော့ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေနိုင်ပုံ မပေါ်တော့။

“ဒါဖြင့် နင်တို့ အုပ်စုက ကမ္ဘာကျော် အော့ကြောလန်အဖွဲ့ကြီးပေါ့ဟုတ်လား”

ပြောင်ကြီး တီးထည့်လိုက်သဖြင့် သန်းသန်းနွဲ့နှင့် ထွေးထွေးတို့ ပင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့သော် ... ထွန်းလှအောင်တို့ ကတော့ သူတို့ ပြုံးသည် ကို အကောင်းမှတ်သွားပုံရသည်။ စောစောက ရထားသော အရှိန်နှင့် ဆက်လိမ့်၏။

“ဟာ ... အော့ကြောလန်တာတော့ ပြောမနေနဲ့ ၊ တို့ အုပ်စုက သောင်းကျန်းလည်း သောင်းကျန်းတယ်ဟ၊ မနှစ်က သင်္ကြန်တုန်းကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြဿနာ ဖြစ်ပြီးပြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြားက ဝင်ထောက်ပေးသူက မိသက်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟ ... တို့ ရပ်ကွက်မှာ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ် လုပ်တယ်၊ ရေပက်တာကော၊ ကတာ ခုန်တာတွေကောပေါ့၊ အဲဒီကို ငါသွားတော့ ငါတို့အတွက် ထိုင်စရာနေရာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ အားလုံး ရပ်ကွက်က မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ သူတို့ သားသမီးတွေပဲ ခုံတွေနဲ့ ထိုင်နေကြတယ်၊ နင် စဉ်းစားကြည့် ဟာ သင်္ကြန်ဆိုတာ လူငယ်တွေ ပျော်တဲ့ ပွဲ၊ သူတို့ က ဘာကိစ္စ ဒီမှာ လာဗိုလ်ကျနေလဲ၊ အဲဒါ ငါတို့ က ဒေါကန်ကန်နဲ့ ဘာလုပ်ပစ်တယ် မှတ်လဲ”

“ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“ခွေးလယားသီးမှုန့်တွေ ရှာ၊ ရေနဲ့ ပျော်ပြီး အဲဒီမဏ္ဍပ်ထဲအကုန် လျှောက်ပက်ပစ်တာ၊ ကြည့်နေတဲ့ သူ အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်နေတာပဲ၊ ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ စင်ပေါ်မှာ ကတဲ့ ယိမ်းထက်တောင် ညီသေးတယ်၊ သူတို့ ကွေးကောက်ကုတ်ဖဲ့နေကြတာ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

နားထဲမှာ ငြီးငွေ့လာသဖြင့် ထွေးထွေး ပတ်ဝန်းကျင် ဟိုသည် ကို

လျှောက်ကြည့်သည်။ ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် တောင်ပံလေးများ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်၍ ပျံသွားသော ငှက်ကလေးများကို မြင်ရသည်။

ငှက်ကလေးများ နောက် လိုက်ကြည့်ရင်း ကန်ပေါင်ပေါ်အကြည့် ပြန်ရောက်သည်။ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများ စုံပြီမို့ အားလုံး စားရန် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ပြင်ဆင်နေသည့် မင်းမောင်တို့ကို တွေ့သည်။

မင်းမောင်တို့ မှာ ရောက်ကတည်းက နားသည် ကို လုံးဝ မတွေ့ရသေး။

နည်းနည်းပါးပါး သွားဝိုင်းကူလုပ်ပေးလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။

“နင်တော့ အဲဒီတော့ ပြဿနာ မတက်ဘူးလား”

မိသက်ကတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ကို ခိုင်ခံ့ စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။
“ဝဏ္ဏက ရယ်ပြီး ...”

“ပြဿနာ မတက်ဘဲ နေမလားဟ၊ ငါတို့ အိမ်တွေ တိုင်ပြီး ဖမ်းမယ်၊ ချုပ်မယ် လုပ်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ တို့ အုပ်စုတစ်စုလုံး ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးမှာ လူကြီးတွေကို တောင်းပန်ပြီး ထိုင်ကန်တော့ရ တယ်”

ဝဏ္ဏစကားအဆုံးမှာ မိသက်က ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ ထွေးထွေး ကြည့်မရတော့။

“ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း အဲဒီတစ်အုပ်စုလုံးကို နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခိုင်ခံ့ယူထား လိုက်ပါလား မိသက်ရယ်၊ ဘာလို့ သူများ တွေနဲ့ လိုက်အောင်သွယ်ပေးနေရသေးလဲ”

တာရှည် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ထွေးထွေး ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ...

“မနိုင်နဲ့ သန်းသန်းနဲ့ ... နင်တို့ ဒီမှာ နေချင်ရင် နေခဲ့ကြတော့၊ ငါ သွားမယ်၊ ဟိုမှာ မင်းမောင်တို့ အလုပ်တွေ များ နေတယ်၊ သွားကူလုပ် ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်းနှင့် ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

မနိုင်နှင့် သန်းသန်းနဲ့တို့ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ဟဲ့ ... ထွေးထွေး နေဦးလေ၊ ငါတို့ လည်း လိုက်မှာ ပေါ့”

ပျာပျာသလဲ ထ၊လိုက်လာခဲ့သဖြင့် ထွန်းလှအောင်တို့ အုပ်စုထဲတွင် မိသက်တစ်ယောက်သာ ကျန်နေခဲ့သည်။ ။

“မင်းမောင် ... အဲဒီပန်းကန်တွေ ငါ့ကို ပေး၊ ငါတို့ ပြင်ပေးမယ်၊ နင် တို့ အဖွဲ့က ပြင်ပြီးသား ပန်းကန်တွေပဲ လိုက်ချ”

ရောက်ရောက်ချင်း ဇိုးဇတ်ဆို မင်းမောင်လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို ဆွဲ ယူပြီး ထွေးထွေးက ပြောသည်။ ။

မင်းမောင် အံ့အားသင့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

*